

ΔΡΑΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Η. DE SAR-TARNÉS

Η ΣΟΦΙΤΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ΠΑΝΩ σ' ένα από τὰ πῶ γραφικὰ ἠρώματα τοῦ Ντωφινάι, βρισκόταν ἄλλοτε ἕνας σαραβαλιασμένος πύργος, χτισμένος ἐκεῖ ἀπὸ τὸ 1500, πάνω—κάτω. Ὁ θλιβερός του ὄγκος ἰφρονόταν σάν γίγαντας στὴν κορυφή τοῦ λόφου καὶ κανένας δὲν νοιαζόταν νὰ τὸν ἐπιδιορθώσει, γιατί ὁ τελευταῖος του ἰδιοκτήτης, ὁ κόμης Ζεζάν ντὲ Γκραβιέρ, εἶχε πεθάνει ἐδῶ κ' ἐκατὸ χρόνια. Ἀπὸ τότε, ὁ πύργος εἶχε μείνει τελείως ἔρημος κ' ἀκατοίκητος.

Ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεὰ, στὰ περὶχωρα αὐτοῦ τοῦ πύργου, χίλιοι—δύο τρομακτικοὶ θρύλοι εἶχαν πλαστεῖ. Οἱ ἀπλοῦχοὶ χωρικοί, ἄλλοτε μιλοῦσαν γιὰ στοιχεῖα καὶ γιὰ φαντάσματα, κ' ἄλλοτε γιὰ τὴ βροκολοκιασμένη πυροδόσοισσα, κόμισσα ντὲ Γκραβιέρ, γυναῖκα τοῦ τελευταίου κόμητος Ζεζάν, ἣ ὅποια, ἀπὸ τότε ποὺ τὴν ἐκλείσει σὲ μιὰ σκοτεινὴ σοφίτα τοῦ πύργου τὸ ὄ σκλήρως καὶ τυραννικός σπύλιγός της καὶ πέθανε ἀπ' τὴν πεῖνα, πλανήσαν κάθε βράδι, ὅστερα ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, στὰ χαλάσματα τοῦ πύργου καὶ οὐράριζε λιπτερέα, ζητώντας ἐκδίκηση γιὰ τὸν φρικτὸ κ' ἀδικο θάνατό της.

Γι' αὐτὸ κ' οἱ διαβάτες, σάν τυχαῖα νὰ περνᾶν νύχτα ἀπ' τὸ πλάγιό στὸν πύργο μονοπάτι, ἔβαναν τρομαγμένοι τὸ σταυρὸ τους, μουρμούριζαν βιαστικά μιὰ προσευχὴ καὶ τάζουναν τὸ βήμα τους.

Μιά μέρα ὅμως, πρὸ ἀρκετῶν χρόνων, κάποιος ξένος στὸν τόπο παρουσιάστηκε στὸν δήμαρχο τοῦ πλάγιου στὸν πύργο χωριοῦ καὶ τοῦδεῖξε κάποιον χαρτί. Ὁ ξένος λεγόταν μαρκήσιος ντὲ Μτωριβ, καὶ τὸ χαρτί ἦταν τὸ πωλητήριο συμβόλαιο τοῦ πύργου ἀπ' τοὺς τελευταίους κληρονόμους τοῦ κόμητος ντὲ Γκραβιέρ στὸν μαρκήσιο αὐτόν.

Μιά κίνησι ἐξαιρετικῆ ἀρχισε ἀπ' τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὀλόγυρα στὸν πύργο. Ἐργάτες ἀπογορέμιζαν τὰ εἰρεῖα καὶ χτίστες ἐχτίζαν καινούργιους τοίχους καὶ νέα διαμερίσματα, πάνω στὰ ῥοῖα τὰ εἰρεῖα τοῦ πύργου. Τὸ πανηγύρι αὐτὸ κράτησε ὡς διὰ—τρεῖς μῆνες καὶ στὰ τελευταῖα κάθε κίνησι νεκρῶθηκε πάλι ὀλότεια. Πληρωθήκαν οἱ ἐργάτες κ' ἔβγαναν, μ' ἄρρσαν τώρα στὴ θέσι τῶν ἄλλων χορταριασμένων ἐρεταίων ἕναν πύργο θαυμάσιος καὶ πολυτελέστατος, νεοτέρου ῥηθμοῦ, μὲ ἄλλες τὶς ἀνάσεις τοῦ συγχρόνου πολιτισμοῦ.

Μόλις ἔφτασε ἡ ἀνοιξί, ἐγκαταστάθηκε στὸν πύργο ὁ τελευταῖος ἀγοραστής του, ὁ μαρκήσιος Μτωριβ, μαζί μὲ τοὺς δύο πιστοὺς καὶ γηραιούς ὑπηρετές του: τὴ Ροζαλία καὶ τὸν Φρανσουά.

Ὁ μαρκήσιος ζοῦσε παράξενη κ' ἐντελῶς ἀποτραβηγμένη ἀπ' τὸν κόσμο ζωὴ. Δὲν ἔβγαινε ποτὲ του ἔξω, δὲν δεχόταν κανένα, λίγοι ἄνθρωποι τὸν ἤξεραν στὸ πρόσωπο καὶ μόνον ἡ θλιβερὴ κ' ἀταίσια ἱστορία του κυκλοφοροῦσε ἀπὸ στόμα σὲ στόμα, ἕνα γύρω στὰ κοντινὰ χωριά.

Ἐλεγαν δηλαδὴ —κ' αὐτὴ ἦταν ἡ ἀλήθεια— ὅτι ὁ μαρκήσιος εἶχε παντρευτῆ πρὸ χρόνων ἀπὸ τρελλὴ ἀγάπη κ' ὅτι ζοῦσε εὐτυχισμένος μὲ τὴν ἀγαπημένη του γυναῖκα. Ἐπειτα ἀπὸ δύο χρόνια ὁ γάμος του αὐτοῦ τοῦ χάρισε ἕνα ξανθὸ ἀγγελουδάκι, τὴ Βαλεντίνη, κ' ἐπάνου στὰ τρία χρόνια μετὰ τὸ γάμο του, ταξιδευόντας στὴ Ρωσσία, ἔμεινε μὲ τὴ γυναῖκα του σ' ἕνα πολυτελέστατο ξενοδοχεῖο τῆς Μόσχας. Ἐκεῖ ὅμως, κάποια μοιραία μέρα, τὴν ὥρα ποὺ ἔλειπε γιὰ ἰσοθέσεις του στὸ διοικητικὸ τῆς πόλεως, τὸ ξενοδοχεῖο ἔπιασε ξαφνικὰ φωτιά καὶ ἡ γυναῖκα του, προσπαθώντας νὰ σώσει ἀπ' τὶς φλόγες τὸ ἐνὸς ἔτους τότε κοριτσάκι τους, ἠπείστη φρικτὰ ἐγκαυμάτα.

Ἐπειτα ἀπ' τὴ συμφορὰ αὐτὴ, ὁ μαρκήσιος ἀποτραβήχτηκε πειὰ ἀπ' τὸν κόσμο καὶ ζοῦσε ὀλομόναχος καὶ θλιμμένος στὸν πύργο αὐτό. π' ἀγόρασε ἐπ' τοῦτο, ἔχοντας τὸ μικρὸ του κοριτσάκι κλεισμένο σ' ἕνα μοναστήρι καλογορηθῶν, στὸ Παρισι.

Πέρασαν ἔτσι πολλὰ χρόνια, δίχως τίποτε ν' ἀλλάξη ἀπ' τὴ συνθησιμένη ὑπὲρ καὶ βουδὴ ζωὴ τοῦ νεοχτισμένου πύργου, ὥσπου μιὰ μέρα σ' οἰα μεταβολὴ ἀπόπειρα παρουσιάστηκε στὸν τρόπο τῆς ζωῆς τοῦ μαρκήσιου. Ἡ κόρη του ἡ Βαλεντίνη, 18 χρόνων πειὰ, λυγερὴ καὶ γοητευτικὴ κοπέλλα, τελείωσε τὶς σπουδές της στὸ Παρισι κ' ἤρθε στὸν ἀπόμωρο αὐτὸν πύργο, γιὰ νὰ ζήσει πειὰ κοντὰ στὸν σκυθρωπὸ, μιὰ ἀγαπημένο της πατέρα.

Γιὰ χατήρι τοῦ κόμης του κ' ὁ μαρκήσιος ἀρχισε ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ν' ἀλλάξη συνήθειες καὶ ζωὴ. Ἐβγαῖνε ταχτικά μαζί του

ἔξω, ποτε περιπατο καθάλλα στ' ἄλογά τους, ποτε κινήσι στὰ ἀπέραντα καὶ κατάρτα ἰστοσταπικὰ τοῦ πύργου καὶ τὴν ἄφινε πολλές φορὲς νὰ σηγαῖνη ἐλεύθερα στὰ κοντινὰ χωριά καὶ νὰ σκορπίζη ἐλεημοσύνες ἄφρονες καὶ παρήγορα λόγια, ἀπουδῆστε καὶ ἂν συναντοῦσε τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία στὸ πέρασιμά της.

Ὅλοι ἐλάτρευαν τὴν καλόκαρδη νέα ὀλόγυρα στὸν πύργο, κ' ὅσο ἀπόφευγαν ἀπὸ σεβασμὸ καὶ φόβο τὸν ἀμίλητο μαρκήσιο πατέρα της, τόσο ἀποξήρηναν τὴ Βαλεντίνη καὶ λαχταροῦσαν νὰ τὴν ἴδουν καὶ νὰ τῆς μιλήσουν. Τίποτε τὸ δυσάρεστο δὲν τάραζε τὴν ἥσυχη ζωὴ τῆς Βαλεντίνης, ἣ ὅποια ἦταν ἀπόλυτα εὐτυχισμένη, δταν μιὰ μέρα συνέβη κάτι ἀτροῦπτος ποὺ τῆς ἔφερε ἀπεριόραπη ψυχικὴ ἀναστάτωση. Κι' αὐτὸ τὸ κάτι ἦταν τὸ ἔξης:

Ἐνα πρωί, εἶδε τὴ γρηὰ Ροζαλία νὰ κρατῆ στὰ χέρια της ἕναν μεγάλο δίσκο, γεμάτου φαγητὰ καὶ ν' ἀνεβαῖνη ἀγκομαζώντας τὴ θεόστεινη καὶ σκοτεινὴ σκαλίτσα τῆς σοφίτας τοῦ πύργου. Γεμάτη περιόγεια, ἣ νέα τὴν πλησίως βιαστικά καὶ τὴ ρώτησε:

— Ποῦ τὰ πηγαίνεις αὐτὰ τὰ φαγητὰ καὶ ν' ἀνεβαῖνη ἀγκομαζώντας;

Ἡ γρηοῖλα ὑπηρετρία γλώμισσε ἀμέσως καὶ μὲ φωνὴ τρεμάμενη ἀπ' τὴν ξαφνικὴ τῆς ταραχὴ, μουρμούρισε στὴ Βαλεντίνη:

— Σὲ κάποια φτωχὴ οἰκογένεια θὰ τὰ πάω, κόρη μου, τὸ ἀπόγευμα. Μὰ ἴσασε τότε, θὰ τὰ κηρύσει στὴ σοφίτα, γιὰ νὰ μὴν τὰ δῆ ὁ μπασιπὰς σου καὶ γρηυιάζει. Μι... Μι... Γιὰ ὄνομα Θεοῦ... Μὴν ἔρχεσαι μαζί μου στὴ σοφίτα, γιατί εἶνε γεμάτη ἀπὸ νικρίσες καὶ ποτιτσία...

Ἡ Βαλεντίνη, ἣ ὅποια εἶχε ἐντομεταξὺ ἀνέβει διὰ—τρία σκαλοπάτια, τὰ κατέβηκε, ὄχι τόσο ἀπὸ φόβο, ὅσο ἀπὸ κάποιο σγέδιο κρυφὸ, ποὺ ὄριμισσε πειὰ μέσα στὸ μυαλό της. Λιποῦσε ἀπὸ καρὸ ν' ἀνέβη στὴ μυστηριωδὴ αὐτὴ σοφίτα, στὴν ὅποια ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ποὺ πάτησε τὸ πόδι της στὸν πύργο, τῆς εἶχε ἀπαγορεύσει ἀσπέρῃ ὁ πατέρας της νὰ πάη. Λικαιολόγησε δὲ τὴν ἀπαγορευτικὴ αὐτὴ διαταχὴ του, λέγοντάς της κ' αὐτός, ὅπως ἡ γρηὰ Ροζαλία, ὅτι ἡ σοφίτα ἦταν γεμάτη ἀπὸ ποτιτσία καὶ νικρίσες. Ἡ Βαλεντίνη τὰ πιστέφει ὄπ' αὐτὰ στὴν ἀρχὴ, μὰ κατόπαν ἄρχισε ν' ἀμφιβάλλη, γιατί πολλές φορὲς εἶδε τὸν πατέρα της ν' ἀνεβαῖνη κρυφὰ τὴν ἀπαγορευμένη σκαλίτσα τῆς σοφίτας.

Ἐννοῖσσε λοιπὸν μιὰ περιόγεια δίχως ὄνομα, γι' αὐτῆς τῆς προφινιάζει, κ' ἀποφάσισε μὲ πρώτη εὐκαιρία νὰ ξεσκεπάσῃ τὸ κρυφὸ μυστικὸ τῆς πάντα κλειδαμένης αὐτῆς σοφίτας. Καὶ μὰ βραδεία, τὴν ὄρα ποὺ ὄλοι τράβηξαν γιὰ ἔβνο, κ' ἀφοῦ κάθε θόρυβος σὲ λιγάκι ἔπαυε πειὰ ν' ἀκούγεται, στὸ σκοτεινὸ πύργο, ἣ Βαλεντίνη ἠπρὴ κρυφὰ καὶ σιγαλὰ στὸ δωμάτιο τῆς Ροζαλίας, πῆρε μὲ τρόπο ἀπ' τὴν τσέπη τοῦ φορέματός της τὸ κλειδί τῆς σοφίτας κ' ἀνάβοντας κατόπαν ἕνα λεπτὸ κερὰκι, ἀνέβηκε τὴ στενὴ σκαλίτσα, πατώντας στὰ νύχια. Ὅταν ἔφτασε ἐπάνου, ἐξελεύσθηκε τὴν πόρτα τῆς σοφίτας, τὴν ἔσπρωξε σιγαλὰ καὶ πῆρε μέσα. Σήκωσε τὸ κεφὶ ἐπάνου ἀπ' τὸ κεφάλι της, γιὰ νὰ διακρίνη καλύτερα ὀλόγυρά της, καὶ ξαφνικὰ γλώμισσε κ' ὀποσθοζήρησε, βγάζοντας μιὰ πυχτὴ φωνὴ φόβου, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς...

Δὲν ἦταν σοφίτα ἐκείνη! Ἦταν ἕνα πολυτελέστατο διαμερίσμα μὲ πολλαπλὸς τάπητας κ' ἔπιπλα μοντέρνα μεγάλης ἀξίας. Στὴ μέση τοῦ διαμερισματος αὐτοῦ, σ' ἕνα μαλακὸ ντυθάνι, μιὰ γυναῖκα ἦταν ξαπλωμένη καὶ κοιμόταν ἔξέγνωστα καὶ βαθειὰ!...

Ἡ Βαλεντίνη, βρίζοντας σιγὰ—σιγὰ τὴν ψυχραιμία της, πλησίσε τὸ φῶς τοῦ κερουῦ τῆς κοντὰ στὴν ἄγνωστη ἐκείνη, γιὰ νὰ τὴν περιεργαστῆ καλύτερα, μὰ ἀμέσως πάλι ἔκανε διὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω, τρομαγμένη κ' ἀνατριχιασμένη φρικτὰ.

Δὲν ἦταν γυναῖκα ἐκείνη ποῦδλετε μαροστὰ της. Ἦταν ἕνα φάντασμα γυναικειῖο, ἕνα σιμάχτρο φρικαστικὸ, παραμορφωμένο ἀπὸ τρομερὰ ἐγκαυμάτα, δίχως σάρκες στὸ διαβολικὸ ἄσχημα πρόσωπό της, δίχως μαλλιά, φρέδια καὶ τσίνορα, ἕνας σωρός ἄμορφος ἀπο κέκαλα καὶ δέσμα!

Μιὰ ἀστρατῆ γοργὴ ἔχισε τὰ σκοτάδια ποὺ γέμιζαν τὸ μυαλό τῆς ἄμοιρης κοπέλλας κ' ἡ ἀλήθεια φάνηκε ὀλοφάνερη μπροστὰ τῆς:

— Μαμά μου! Μαμά!... Εἶσαι σὺ!... Σὲ γνωρίζω!... Ἐφρόνιος ξαφνικὰ κ' ἔπεσε λιπόθυμη ἐπάνου στὸ ἀνθρώπινο ἐκεῖνο ἐρεῖτω, τὸ ὀποῖο ἐντομεταξὺ εἶχε ξεντησῆ κ' ἔσφιγγε μὲ λυγμούς καὶ δάκρυα στὴν ἀγκυάλια του τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα.

Ἀναστάτωσης τρομακτικῆ ἐπακολοῦθησε μέσα στὸν πύργο. Ὁ γερομαρκήσιος πετάχτηκε ἀτόμομα ἀπ' τὸν ἔβνο του, ἔφτασε γοργὰ ἐπάνου στὴ σοφίτα καὶ κρατώντας σφιχτὰ στὴν ἀγκυάλια του τὰ διὰ πῶ λατρευτὰ στὸν κόσμο δντα, ἔκλεισε ἀμίλητος καὶ μὲ σαχμμένο τὸ κρυφὸ του κεφάλι. Ἀλέωνά τους, οἱ διὰ λυγισμένοι ἀπ'

Ἐπειτα ἀπ' τὴ συμφορὰ αὐτὴ, ὁ μαρκήσιος ζοῦσε ὀλομόναχος καὶ θλιμμένος...

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ
ΤΟ ΠΑΙΔΙ

(ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ)

Οι Τούρκοι πέρασαν εκεί παντού έρημια θανάτου.
 'Η Χίο έξολοθρεύτηκε: μωρό και σκοτεινό
 είν' τ'ό νησί με τ'α κροσιά, τ'α μαστιχόδεντρά του.
 'Η Χίο όπου καθρέφτιζε σ'ε κίμα γαλανό
 δάση και πόργους και γυαλούς, που τ'ο βραδυ γυροούσαν
 η νειές με τ'α τραγούδια τους και τ'ο σφυτό άρχινοούσαν.
 Ψυχή δ'ε μένει: σ'ήμαζε. Μά όχι, ένα παιδάκι,
 ένα ελληνόπουλο είν' εκεί στά βράχια μοναχό.
 "Έχει τ'α μάτια θαλασσιά, γέρνει τ'ο κεφάλισι
 σ' άγρια τριανταφυλλιά λευκή, πούταν για τ'ο φτωχό
 σκεπή και καταβήγιο" κ' α'τή καθώς και τ' άλλο
 γλυτώσαν απ' τ'ο χαλασμών έκβινον τ'ον μεγάλο.
 Κακόμοιρο μικρό παιδί που σ' άγρια βράχια πάνω
 τ'α δόλογυμνα τ'α πόδια σου ματώνισες, τί να κίνω
 για να μην κλαίνε οι σφρανοί των δυό σου τών ματιώ;
 Νά φύγη απ' τ'ο γαλάζιο τους τ'ο κλάμματος ή μπροστα
 και να ξανάφη της χαράς ή λάμψη, τί φες τώρα,
 να δρθώσης τ'ο κεφάλι σου και πάλι τ'ο ξανθό;
 Χρυσό μου άγόρι τί ζητάς, εγώ να σου χαρίσω,
 για να μαζέψω γρήγορα και να σ'α συγκρίσω
 σουαρά, πάνω στον όμο σου τόν άσπρο, τ'α μαυλιιά;
 Αυτά που δέν τ'α μόλινε τ'ο φρονικό τ' άσάλα,
 και σκοφεια κλαίν δόλογυμα σ' άφρασι σου κεράλι,
 σαν τ'α κλωνάρια που θορηνούν τραγούφα στην ίτιά;
 Σάν τί μπορεί της λύπης σου τ'α νέφη να διαλύνη,
 Μή τ' άνηθ τ'α δολογάλανα, μην οι γαλάζιοι κρύνου,
 πού άνθου τ'α ηραδόξεια του "Ιράν τ'α σκο-
 (τεινά);
 Μή του τομηλά φες τόν καρπό, τού δέντρον έ-
 (κείνον πάλι
 πούνα κελόφιο και σκιά ρίχνει τόσο μεγάλη,
 πού ό καθάλλ'αρης σ' έκατό χρόνια δέν την περνά;
 Για να χαμογελάσης, λές, μη θέλεις τ'ο πουλάκι,
 πού απ' τ'η φλογέρα πού γλυκό σκορπίζει τραγου-
 (δάκι
 και πού γερό απ' τ'ο τύμπανο και ζει στά περιό-
 (λια);
 Τι θέλεις, λές μου, τ'ο πουλά, τ'ο φρούτο ή τ'ο λου-
 (λοδδί);
 Και λέει τ'ο ελληνόπουλο και λέει τ'ο γαλανοδί:
 — «Θέλω μπαρούτι, βόλια!...»
 Μετάφρ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΗ—ΞΕΝΑΚΗ

τά γρηστιά πιστοί τους ίστηρέτες, έκλαιγαν κ' α' αυτοί κ' εδολογούσαν τ'η στιγμή έκεινη που θέλη-
 σε ή Τύχη να χαρίση σ' άγαπώμενα άφεντικά
 τους τήν ευτυχία και τή χαρά. Έπειτα από φαρ-
 μάκια τόσον χρόνον.
 "Αλλά πώς συνέθανε ν' άγνοή ή Βαλεντίνη τήν ύπαρξι της μη-
 τέρας της στη σοφία του πύργου;
 "Όταν από 17 χρόνον ή μαρζορία ντ'ε Μπωφιό έσωσε απ' τ'ις
 φλόγες της φωτιάς τή μοναχοκήνη μικροτά κόρη της, έλαβε, όπως
 άναφέραμε και παραπάνω, τόσα φρικτά έγκαήματα στο πρόσσωπο
 και σ' όλο τ'ο σώμα της, ώστε μόλις και μετά βίας σώθηκε απ' τ'ο
 θάνατο, αφού παραμορφώθηκε τελείως. Και ήταν τόσο φρικτή ή
 παραμορφώσις της, ώστε έωρασε τόν άγαπημένο σύζυγό της ν' ά-
 γαγγείλη στους συγγενείς και φίλους τον, δι πέθανε απ' τ'α έγ-
 καήματά της κ' έτάφη στη Ρωσία.
 "Έτσι κ' έγινε. Με βαριά καρδιά ό δυστυχισμένος σιζήγος
 της άγόρασε τόν έρεισμένο έκνινο πύργο, τόν έχτισε καινούργιο, ά-
 ποκαθάρτησε εκεί πέρα, μακριά απ' τόν κόσμο, κ' έζησε κοντά
 στη σπάνια και λατρευτή γυναικα τον ως τήν ήμερα που γύρισε ή
 Βαλεντίνη, τελειώνοντας τ'ις σπουδές της.
 "Άλλο δράμα όμως άκολούθησε τότε στη χτυπημένη βαρεία απ' τή
 μοίρα οικογένεια αυτή. Μη θέλοντας ή άτυχη μάνα να παρθένη
 τ'α νειάτα της μοναχοκόρης της με τή φρικτή κατάντια της και με
 τήν οδύη της παραμόρφωσι, άποσώθηκε θεληματικά και μ' έγ-
 καρίστη στην κατ'άλληλα τροποποιημένη από πριν σοφία και
 ζωδες εκεί, πλάι στη λατρευτή της κόρη, δίχως ατή να υποψάζε-
 ται καν πώς ή μητέρα της, ή άγαπημένη μητερούλα της ζούσε...
 Πέρασαν έτσι άνωτά χρόνια, όπως θέλησε πάλι ή Τύχη νά
 χαρίση ξανά στην τόσο δοκιμασμένη οι-
 κογένεια τή χαρά και τήν ευτυχία. Κι
 απ' τήν ήμερα αυτή, ή μητέρα της Βα-
 λεντίνης δέν κρυβόταν πάλι. Ζούσαν κ'
 οι τρεις έννομένοι, ετυχισημένοι, άφάντα-
 στα ετυχισημένοι...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—Τά εργοστάσια Φρειδερισχάφεν έτελείωσαν πρό ήμερών τήν κατασκευήν ενός νέου Ζεπέλιν.
 —Τό αερόπλοιο αυτό θα μπορη νά μεταφέρη τουλάχιστον 125 επιβάτας, μη ύπολογιζόμενον του πλήρωμάτους, και έμπορεύματα και άποσκευάς βάρους 15 τόννων και θα έκτελή τακτική συγκοινωνία Ευρώπης—Αμερικης με βάση τήν Κωνσταντιάν της Έλβετίας.
 —'Η διώρυγ του Παναμά είνε ή μεγαλύτερη όλου του κόσμου. Τό μήκος της είνε 80 χιλιόμετρα, για να τήν διαπλεύση δέ ένα άτ-
 μόπλοιο χρειάζεται 7—8 ώρες. 'Η έτήσιες δαπάνες για τή συντή-
 ρησι της άνέρχονται σ'ε 8.000.000 δολλιάρια.
 —Στό Λονδίνο γίνονται πρό μηνός δοκιμές στρωσίματος των δρόμων με καυσσόιν.
 —Θά χρησιμοποιηθούν προς τούτο μεγάλες ορθογώνιες πλάκες καυσσόιν, προσκολληόμενες ή μία κοντά στην άλλη.
 —'Αν ή δοκιμές έπαύθουν από άποψη άντοχής και στερεό-
 τητος, θα στρωθούν με καυσσόιν όλοι οι δρόμοι της Άγγλικής πρωτεύουσης. Έτσι, τ'ο Λονδίνο θα γνη ή πιο άδύρνη πόλις του κόσμου.
 —'Ο Άγγλος ραδιολόγος Φέντι "Ατρινσον, έκαμε πρό ήμερών στην Άκαδημία του Λονδίνου μια σπουδαιωτάτη άνακοίνωσι, σχε-
 τικώς με τόν ασύρματο τηλεγραφο.
 —'Ανεκρίνωσε δηλαδή, δι τηλεγραφήματα του ασυρμάτου μπο-
 ρούν να διαβιασθούν και μέσω των ήπειρωδών ακτίνων.
 —'Η μέθοδος δέ αυτή έχει τ'ο προσόν, δι έξασφαλίζει τή μυ-
 στική διαβίβασι των τηλεγραφημάτων.

—'Η νέα εφεύρεσις στα διάφορα κράτη, ιδίως σ'ε περιπτώσι πολέμου.
 —'Ο Άμερικανός φυσιολόγος "Όσοφν έ-
 δημοσίευσε προσφάτως μίαν ένδιαφέρουσαν έπιστημονική διατριβή, σχετικάς με τή ζωή τ'ο ανθρώπου.
 —"Όπως ισχυρίζεται ό δόκτωρ "Όσοφν, οι πρώτοι άνθρωποι ένερμάνισθησαν στη Γη πρό 16.000.000 έτών!
 —Οι Παταγόνιοι είνε οι ψηλότεροι άν-
 θρωποι απ' όλες τ'ις φυλές του κόσμου. Τό
 άνάστημά τους, κατά μέσον όρον, είνε 1,83 μ.
 —'Η χώρα, στην οποία έξακολουθεί ακό-
 μα ή δουλεμπορία, είνε τ'ο 'Ινδικό Τουρκεσταν
 της Κεντρικής Άφρικής.
 —Οι γονείς μπορούν να πωλούν τ'α παιδιά
 τους, αφού συμπληρώσουν τ'ο δέκατο τέταρτο
 έτος της ήλικίας των.
 —Τό γνωστότατο και άριστοκρατικό Ξενο-
 δοχείο «Γουίνσορ» της Νέας Υόρκης, έκτός
 του λοιπού ήθηραιοζού του προσωπικού, έχει
 και δυό χιμαπατζήδες.
 —Τό έξημερομένο αυτό άντρόγινο των
 χιμαπατζήδων ήμερώθη άντι 4.000 δολλιάρων
 και ίστηρεται ό μόν σύζυγος ως θυρωρός του
 Ξενοδοχείου, ή δέ σισίβια του ως οδηγός του
 άσαναέρου.
 —'Η ήλεκτρικής ρεακλάμες που προβάλλονται κάθε βράδυ στον
 Πύργο Άιφελ είνε 13.000.000 κηρίων και καταναλίσκουν ρεΐμα
 άξιας 7.500 φράγκων.
 —Τά γλυπτικά έργα, με τ'α όποια είνε στολισμένοι οι τάφοι του
 φημισμένου νεκροταφείου της Γένοικς, άξίζουν περί τά 275.000.000
 λιρεττών.
 —Στό Νόρφολκ της Άγγλικής λατρουγεί πρό δεκαετίας μία
 πρωτότυπη σχολή έγχεινησε άστυνομωδών σκυλων.
 —Οι ύπότροφοι της σχολής αυτής έγχεινάζονται επί δυό χρό-
 να, ύστερα δέ τοποθετούνται σ'ε διάφορα άστυνομικά τιμήματα ως
 καταδιωκτικά όργανα.
 —Οι άστυνομικοί αυτοί σκυλοι έγγράφονται στα μητρώδα της
 Άστυνομίας με αύξοντα αριθμό και μεθοδοτούνται με 15 σελλινα
 κατά μήνα, τ'α όποια φυσικά διατίθενται για τήν τροφή τους.
 —'Η 'Ιταλία έχει τ'ο πυκνότερο σιδηροδρομικό δίκτυο. Και τ'ο
 πιο άπομακρυσμένο χωριό δέν άπέχει από τ'ις σιδηροδρομικές γραμ-
 μες παραπάνω από μίω ώρα.
 —'Η άξία της φημισμένης σ' όλο τόν κόσμο Πινακοθήρης του
 Μονάχου ύπολογίζεται σ'ε 7.500.000.000 μάρκων.
 —Οι ίθαγενείς του 'Ινδοσταν κινηγούν τ'ις άντιλόπες με έξη-
 σκημένους αούτους.
 —'Η Γαλλία εισάγει κάθε χρόνο δέο-
 ματα κροκοδείλων άξιας 275.000.000
 φράγκων.
 —'Η Νέα Υόρκη έχει 7.500 άστυνο-
 μικά τιμήματα και 11.105 ταχυδρομικά
 παραστήματα.
 Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

